

Vooruit kijken

Geschreven door Erika Hoekstra

Als in oktober de chocoladeletters in de winkel liggen, weet je dat december in aantocht is. Het Sinterklaasfeest met traditionele lekkernijen, de inmiddels vertrouwde, eeuwige discussie over Zwarte Piet en de onverstoorbare intocht van een bisschop die het waterrijke Nederland steevast per boot binnenvaart, is bij ons het voorprogramma. In andere landen zijn de kerstmarkten sinds de zomer in aanbouw, bij ons ligt de focus eerst nog bij het schoenzetten, het zingen van liedjes bij de schoorsteen, het dichten en surprises maken en het NEP-nieuws van het Sinterklaasjournaal.

Na 5 december gaan we massaal kerstbomen kopen. De kerstboomverkoper mét kerstmanmuts werkt de bomen als rollades in een netje. De supermarkten dringen ons met hun aanbiedingen een Nationaal Kerstdiner op. Als er al een Leger des Heils-koortje op straat kersliederen zingt, wordt zij overstemd door broer en zus die met gitaar en viool onder de luifel van een middenstander concerten.

Of je nu op vakantie gaat om de decemberkoorts te ontlopen, of dat je met de gevulde kalkoen thuis om tafel zit, december blijft een maand van bezinning. Wat is er allemaal gebeurd dit jaar? Wat wil ik volgend jaar bereiken? Misschien dat bij u de gedachtes beperkt blijven tot bijvoorbeeld 'Zal ik dit jaar wel of geen kerstkaarten sturen?' Bij mij ligt dat anders. Een paar jaar geleden besloot ik een week voor Kerstmis dat ik het anders wilde. Dat ik de spanningen in huis niet meer aankon. Dat ik de voor me liggende feestdagen én het nieuwe jaar echt ánders in gedachten had. En tegelijkertijd was ik doodsbang voor die verandering. Voor wat er na die verandering zou zijn: de grote onzekerheid. Hoe zeer ik me ook een beeld probeerde te vormen van het doel van mijn toekomstig bestaan, de emoties als gevolg van de beslissing alles overhoop te gooien, verhinderden dat. En ieder jaar in december komt dat gevoel weer boven. Gedempter, maar toch...het houdt me regelmatig uit de slaap. Ik probeer mezelf af te leiden door leuke, nieuwe doelen te stellen. Soms pak ik mijn telefoon middenin de nacht en app naar mijn immer online verkerende zoon: "Ik kan niet slapen". Hij reageert: "Vooruit kijken, mama. Maar nu even niet: denk aan mijn knuffelkonijn en adem goed in en uit. Dan slaap je binnen 15 minuten". Mijn reddende Engel.